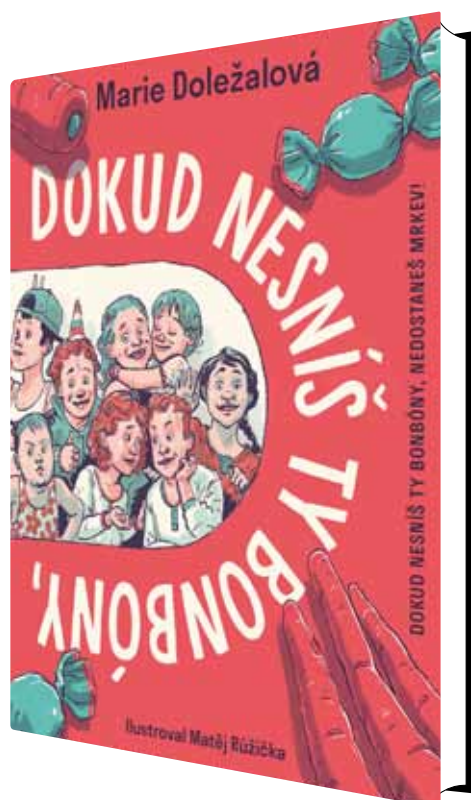

You're Not Getting Any Carrots Until You Eat Those Candies

by **Marie Doležalová** (text), **Matěj Růžička** (illustrations)

Ten fairy tales about children whose secret wishes all came true

Is your younger sibling driving you crazy? What if pirates came and took him away? Finally some peace and quiet! Don't feel like brushing your teeth every day? Wish granted! Does your mom insist on feeding you fruit and vegetables, plain yogurt, and cheese? What if she suddenly changed her mind, and you could feast on ice cream, hot dogs, hamburgers, and other deliciously unhealthy treats? Tired of tidying up your toys? Imagine – your mom no longer insists on it. Sounds pretty sweet, right? Who wouldn't want all that?! Well...what if getting everything you wished for doesn't actually make you happy in the end?

Marie Doležalová is a woman of many talents – an actress known from films such as *Pusinky* (*Dolls*) and the sitcom *Comeback*, as well as other TV series; a dancer and winner of the seventh season of *StarDance*; a member of the unconventional music group *Olats otesoc*; and a writer and blogger. Her blog *Kafe a cigárko* (*Coffee and a Cigarette*) won the 2015 Magnesia Litera for Blog of the Year and later appeared in both book and audiobook form. In 2018, she published a memoir of her childhood, *Jeden kopeček šmoulový* (*One Smurf-Scoop*).

Illustrations by **Matěj Růžička**

You're Not Getting Any Carrots Until You Eat Those Candies

What if children could make the rules?

What if you never had to brush your teeth again? Never tidy up your toys, cut your nails or go to bed? What if every day were your birthday, sweets were healthy, misbehaving was compulsory – and your parents finally had to do exactly what you told them?

Marie Doležalová takes some of the most familiar battles between children and adults and turns them delightfully upside down in this collection of ten mischievous modern fairy tales. Each story begins with a wish almost every child has made at some point: **if only grown-ups would stop telling me what to do**. And in every story, the impossible wish actually comes true. At first, it feels like paradise. Then things begin to go spectacularly, hilariously wrong.

The book's premise is simple and instantly recognizable. Parents spend their lives saying no: no more sweets, brush your teeth, go to sleep, tidy your room, be nice to your sibling. Doležalová imagines a world in which adults suddenly lose that authority and children are free to find out for themselves what happens when there are no rules at all. The result is not a collection of moral lectures, but a series of absurd, fast-moving comic adventures in which children reach their own conclusions.

Elenka, for example, is so fed up with her annoying little brother Damián that she sends him away with pirates for the entire summer. At first she is thrilled: the room is finally hers, no one teases her, and she can play with all his toys. But peace quickly becomes boring, and when Damián appears to return as a sensible twenty-year-old who no longer wants to argue or play Lego, Elenka discovers that what she misses most is precisely the irritating little brother she wanted to get rid of.

Jindříšek receives even better news: his teeth are magical and will never decay, which means he never has to brush them again. He immediately throws away his toothbrush and celebrates with sweets. The problem is that teeth apparently use brushing to tell day from night. Without it, Jindříšek's teeth stay awake until they collapse from exhaustion and turn soft as marshmallows. Soon he is eating every meal puréed, forgetting how to walk and even beginning to lose the ability to speak. Suddenly brushing his teeth twice a day seems like an extremely attractive proposition.

Another boy, Fanda, wishes he could have his birthday every single day. For the first twenty-four hours, endless presents, cake and attention are wonderful. By the third birthday in a row, however, he cannot escape relatives, phone calls, parties, cake or yet another pile of toys he has no time to play with. When he finally gets to blow out another set of candles, he knows exactly what to wish for: **one birthday a year**.

The same comic logic runs through all ten tales. Julie is allowed to stop cutting her nails – until everyone in town copies her, tram drivers can no longer drive and ordinary life grinds to a halt. Twins Max and Mia never have to put away their toys, until their entire home disappears beneath mountains of clutter and even they begin to dream of order. Kuba never has to sleep and initially revels in possessing the whole night to himself, only to discover that a life without sleep becomes one endless day with no beginnings, endings or anticipation.

SUMMARY · CONTINUED

Some stories go beyond everyday chores and gently explore family relationships. Sisters Mai and My swap roles with their parents and finally get to be the adults. Within hours, however, they discover that adulthood means cooking, cleaning, earning money, remembering homework and looking after two demanding miniature parents. By bedtime, being children again sounds wonderfully easy.

Samanta, jealous of all the attention given to her newborn brother Kevin, wishes that their roles could be reversed. She becomes the baby while Kevin becomes the older sibling. Only then does she discover how frustrating it is to be unable to walk, speak or explain what you want – and how frightening the world can feel when you are completely dependent on others. When the spell ends, Samanta sees her little brother differently: not as a rival stealing everyone's attention, but as a tiny person who still has everything to learn.

Food receives its own wonderfully anarchic treatment. Sisters Sára and Žofka dream of a world where unhealthy food is compulsory and vegetables forbidden. For a while, mountains of ice cream, fried food and fairground sweets seem like liberation. Soon the girls are secretly trading candy for carrots and apples and hiding in a wardrobe to eat buckwheat snacks. Their health-obsessed grandmother, meanwhile, returns from a spa with an important discovery of her own: even healthy eating can be taken too far.

And in the final story, wild brothers Hugo and Eda enter a world where adults actively demand bad behaviour. Teachers reward running in corridors, parents encourage food fights and being naughty becomes an obligation. What initially seems like the perfect world soon takes all the pleasure out of mischief. The boys finally hide from their parents simply so they can behave themselves in peace – and wish for a world where being naughty is once again something exceptional.

Across these ten stories, Doležalová never tells children that adults are always right. In fact, adults are often just as ridiculous, excessive and mistaken as their children. The humour works because both sides get their turn: children discover why certain rules exist, while adults are gently reminded how arbitrary and exhausting those rules can sometimes feel from a child's perspective. The book ultimately argues not for obedience but for balance, empathy and the freedom to learn through experience.

The collection includes ten self-contained stories, making it ideal both for independent young readers and for reading aloud. The episodes are short, highly visual and built around universally recognizable family situations, while Matěj Růžička's lively illustrations extend the jokes and give the book a playful, contemporary identity. The Czech edition is aimed at children aged five and up.

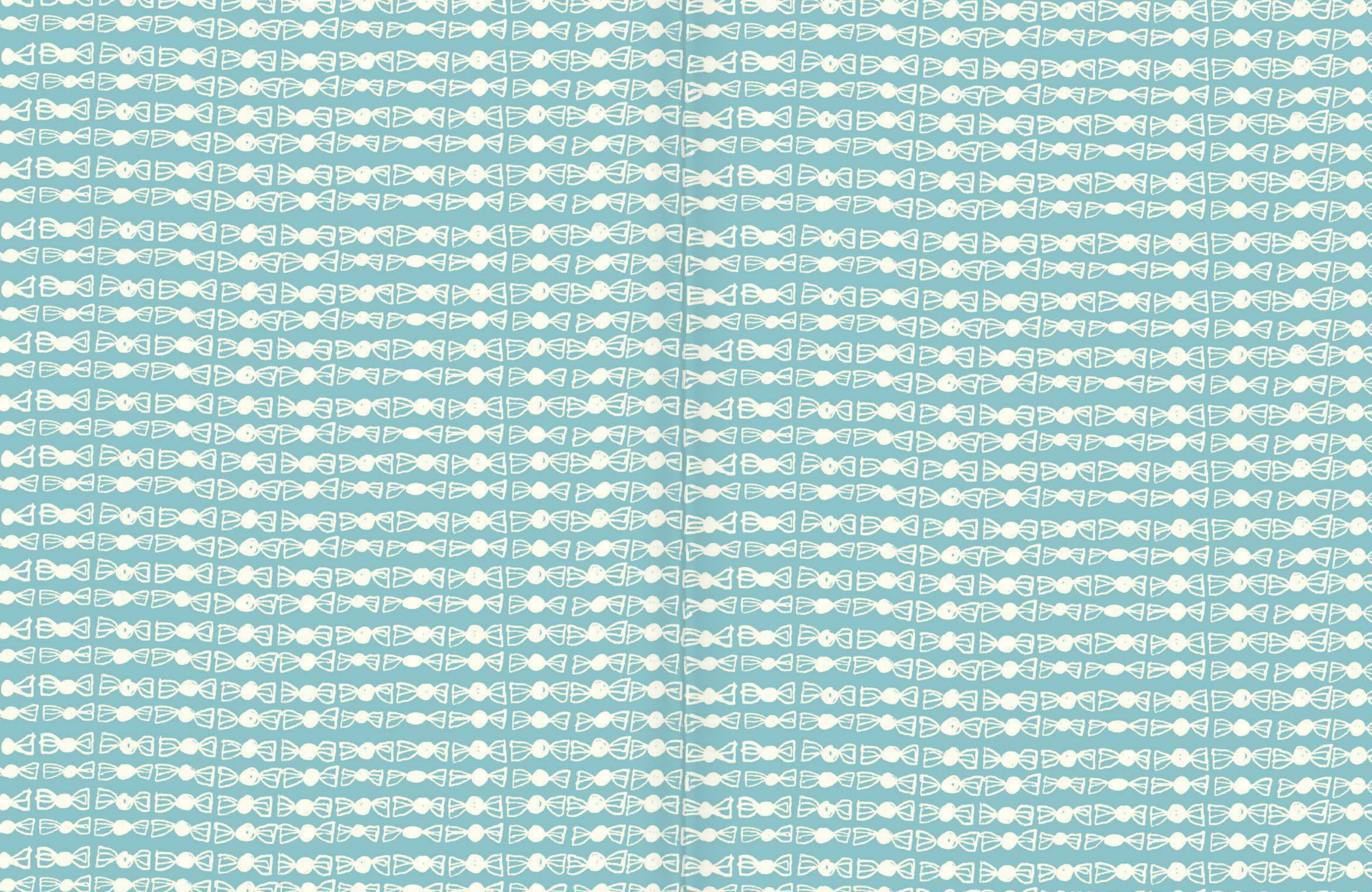
Funny, anarchic and affectionate, **You're Not Getting Any Carrots Until You Eat Those Candies** turns everyday parenting battles into miniature thought experiments. It gives children the delicious fantasy of getting exactly what they want – and then lets them discover, entirely on their own, why a world with absolutely no limits might not be such a brilliant idea after all.

Marie Doležalová

DOKUD NESNÍŠ TY BOMBONY, NEŠÍŠ JINŠÍ TY BOMBONY,

DOKUD NESNÍŠ TY BONBÓNY, NEDOSTANEŠ MRKEVI!

Ilustroval Matěj Růžička

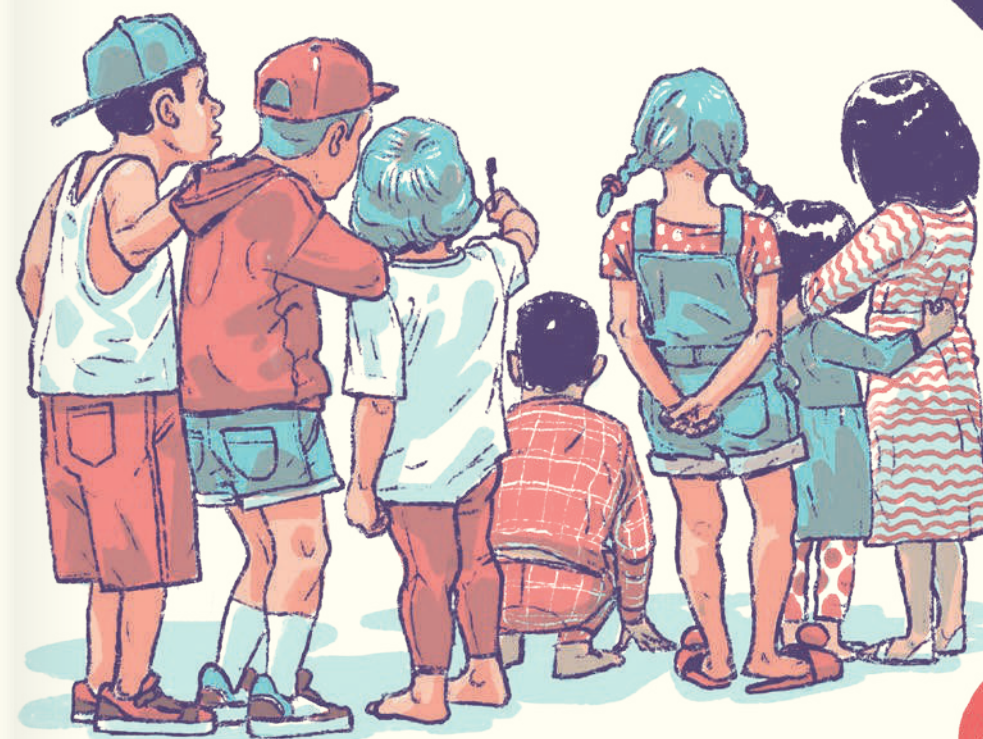
Marie

Doležalová

NE
DOST
AN
EŠ
MR
KEV!

DOKUD
NES
NÍŠ
TY
BOMB
ŮNY,

© Argo, 2025

Text © Marie Doležalová, 2025

Illustrations © Matěj Růžička, 2025

ISBN 978-80-257-4662-2

Ilustroval
Matěj Růžička

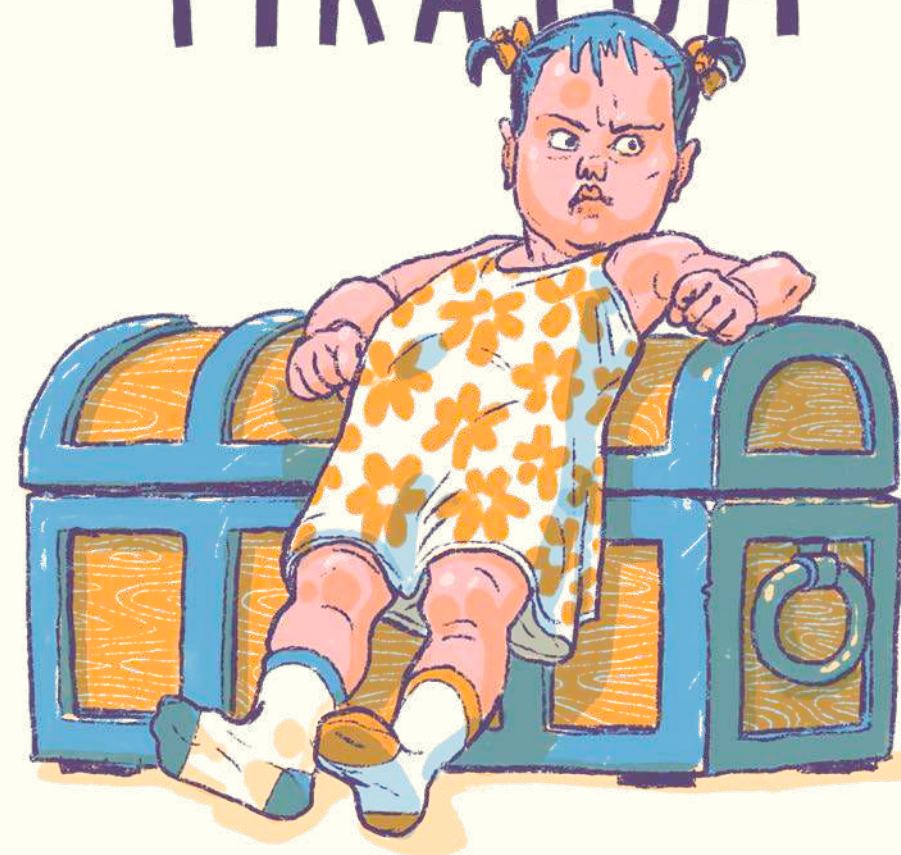
Milé děti!

My rodiče vám pořád něco prikazujeme a zakazujeme, že jo? Musíte mít rádi ségru a bráchu, nemůžete dostávat dárky každý den, nesmíte jíst pořád jenom bonbóny. Musíte si stříhat nehty a nutíme vás uklízet si hračky. Každý večer vás ženeme do postele spát a ráno vám říkáme, abyste si vyčistily zuby. To je ale nuda!

Napsala jsem tuhle knihu všem dětem, které by se chtěly dozvědět, jaké by to bylo, kdybychom my rodiče ztratili tu moc vám něco prikazovat nebo zakazovat a kdybyste nemusely dělat všechno, co říkáme, že dělat musíte. Kdyby vám zkrátka bylo dovoleno vše, co chcete! Že by to bylo skvělé? Ano! O tom si tedy přečtěte v následujících pohádkách. A že by to nakonec až tak skvělé nebylo? Ano, o tom moje pohádky jsou taky. Doufám, že se u nich budete smát a že se přitulíte k mamince, tatínkovi, babičce, dědovi, tetě, strejdovi, ségře, bráchovi, hlídačce, paní učitelce ve školce nebo ke komukoli, kdo si je s vámi přečte a má vás rád.

Vaše Maruška, autorka knihy

0 ELEŇE,
KTERÁ
PRODALA
BRATRA
PIRÁTŮM

Byla jednou jedna dívka jménem Elenka a ta opravdu neměla ráda svého bratra Damiána. Bylo to proto, že:

BLÉ BLÉ BLÉ

Damián byl na Elenku protivný.
Nechtěl jí půjčovat svoje hračky.

ELUNÓ! LEGO NEE!

A jediné, na co si chtěl hrát, když už ho tedy přemluvila, aby si s ní hrál, bylo...

Jedvou večer ležela Elenka v postýlce a přála si:
„Kéž bych tak neměla bráchu!“

A věřte nebo nevěřte, její přání se splnilo. Začalo to tím, že ji babička vzala na trh. Stál tam stan a před ním cedule. Na ní byl nakreslený pirát a u něj věta, která Elenku zaujala: Potřebuješ se zbavit bratra?

Ve stanu Elence řekli všechny podrobnosti. Dozvěděla se, že když svého bratra přihlásí a do formuláře napíše jeho adresu a přesnou polohu jeho postele, piráti si ho ještě tu noc vyzvednou a vezmou ho na celé léto na pirátskou loď.

A tak Elenka Damiána zapsala. A opravdu! Hned druhý den ráno byla jeho postel prázdná a brzy jí na mobil přišlo několik fotek nadšeného Damiána.

Elence tím začalo báječné léto. Nikdo jí nenadával, celý pokojíček měla pro sebe a mohla si v klidu hrát se všemi bratrovými hračkami. Ale brzy to začala být trochu nuda.

Damián zatím na lodi prožíval úžasná dobrodružství a Elenka se vlastně už skoro těšila, až se vrátí.

Když ten den konečně nadešel, Elenka běžela ke dveřím a tam stál její bratr Damián. Ale vypadal nějak moc dospěle! Mohlo mu být tak dvacet.

A pak dospělý Damián Elence řekl: „Promiň, že jsem se s tebou před dvěma měsíci pral, to jsem byl ještě malej a bylo to hloupý.“

Takovou omluvu Elenka nečekala, ale on ještě dodal: „Tady máš všechno moje lego, už si s ním hrát nebudu.“

Elenka znejistěla. „A nechceš se aspoň trochu hádat?“ zeptala se.

„Hádky jsou pitomý, jdu si číst,“ odpověděl rozumně Damián a zmizel ve svém pokoji.

Elenka si začala vybavovat, jaké to bylo mít malého bratra. „Kéž bych nikdy neposlala Damiána na pirátskou loď!“ vzdychla.

Se slzami v očích vzpomínala na dobu, kdy ji Damián zlobil: „Ach jo, už nikdy neuslyším to jeho ‚Nechala se napálit, nechala se napálit!‘“

Vtom se za jejími zády ozvalo:

NECHALA SE NAPÁLIT!
NECHALA SE NAPÁLIT!

Ve dveřích pokoje stál Damián: malý, zlobivý a úžasně protivný.

„Promiň, ségra, trochu jsem si z tebe vystřelil. Na lodi byl s náma námořník, co měl úplně stejně odstátý uši jako já, tak mi to nedalo a vzal jsem ho k nám, aby sis myslela, že si s tebou už nikdy nebudu hrát! Ale moc dík! Byly to ty nejlepší prázdniny! Tolik jsem toho zažil! Chodily ti ty fotky? Tak co, jdeme si hrát s legem? Nechápu to, ale docela se mi po tobě už stýskalo.“

A Elenka byla ta nejšťastnější sestra na světě.

**O JINDŘÍŠKOVĚ,
KTERÝ SI UŽ
NIKDY NEMUSEL
ČISTIT ZUBY**

Jindříšek nesnášel čištění zubů. Věděl ale, že kdyby si je nečistil, zkazily by se a vypadaly by mu.

TY BRĎO,
JINDRO...

Proto jejich čištění vždycky nějak přeťpěl, pokaždé si ale přál, aby to bylo naposled. A představte si, že se mu jeho přání splnilo.

Jednou když šel na kontrolu k paní zubařce, koukla se mu do pusy a zvolala: „No Jindro! Ty máš úplně kouzelný zuby!“

„Jak jako kouzelný?“ divil se Jindra.

„U tebe je úplně zbytečný, aby sis je čistil,“ pokračovala nadšeně zubařka.

Pak vysvětlila jeho mamince, že Jindříšek má neobyčejný chrup, který se nezkazí, ani kdyby Jindra jedl celý den sladkosti a už nikdy si zuby nečistil.

Z toho měl Jindra neskutečnou radost. Okamžitě zahodil zubní kartáček a pastu. A začal snídat bonbóny, k obědu si dal lízátko, večerel zmrzku. Přestože si zuby po jídle nikdy nevyčistil, zůstávaly bílé a zdravé. Děti ve škole mu děsně záviděly a on věděl, že mu opravdu mají co závidět, protože žít bez věčného čištění zubů bylo tak super!

Jenomže Jindra netušil jednu důležitou věc, kterou možná netušíte ani vy. Jelikož zuby přebývají v puse ve tmě, vůbec nemají ponětí, kdy je den a kdy noc. Poznají to jenom díky tomu, že si je pravidelně čistíme. Po večerním čištění se uloží v puse ke spánku a to ránní je probudí, aby odpočaté mohly celý den kousat.

Když je tedy Jindříšek přestal čistit, zoubky v jeho puse nikdy nešly spát. Celé noci byly vzhůru a povídaly si.

Takže zuby nespaly, blbly, kousaly a řádily. Jednoho dne už z toho všeho ale byly tak vyřízené, že všechny naráz usnuly hlubokým bezzubým spánkem. Protože to Jindra nevěděl, chtěl si jako obvykle dát k svačině mrkev. Jenomže jeho zuby byly najednou měkké jako z gumy, takže mrkev je stlačila na dásně, jako by to byly maršmelouny.

Jindra běžel za maminkou. „Mami, pomoooč, já mám měkký žuby!“

Maminka se mu podívala do pusy, a když viděla ty měkkoty, mrkvičku mu raději uvařila a rozmačkala vidličkou.

Ať se Jindříšek snažil sebevíc, zuby se mu probudit nedařilo. Maminka tvrdila, že to nevádí, a všechno synkovi mixovala. Ráno mu připravila kašičku z rohlíku, másla a čaje. Svačinu si nesl do školy ve skleničce: toust, bonbón a okurku sešrotované dohromady.

Kuchařky ve školní jídelně mu v mixéru smíchaly čočkovou polévku, žemlovku, školní čaj a jablko. Bylo to dost hnusné, ale Jindra měl hlad, a tak to snědl. No, lépe řečeno vypil. Bez zubů se z něj vlastně stalo miminko. O pár dní později, zrovna když chtěl jít ze školy domů, dokonce najednou zapomněl chodit.

PROSÍM VÁS,
PŘIJEĎTE SI PRO
JINDŘÍŠKA, LEZE NÁM
TADY PO ČTYŘECH...

TO BUDE ASI TĚMA
KAŠIČKAMA PRO MIMINKA...

Maminka přijela pro Jindru s dětskou sedačkou a doma ho nakrmila lžičkou. Jindra si pomyslel, že by si radši rychle měl vyčistit zuby, protože kdoví co by se ještě mohlo stát. Jenže místo celé věty z něho vylezlo jenom „žubužu“. Jindra právě zapomínal mluvit.

Honem seskočil z jídelní židličky a metelil do koupelny. V koupelně už jenom zoufale ukazoval na kartáček a brečel, ale maminka ho naštěstí pochopila a rychle mu zuby pořádně vyčistila. Ty se v puse probudily a všechno bylo zachráněno. Jindra si okamžitě vzpomněl, jak být zase velkým chlapcem jako dřív. Od té doby si zuby poctivě každý den čistil ráno i večer. A dokonce rád.

0 FANOUŠKOVÍ,
KTERÝ MĚL
NAROZENINY
KAŽDÝ DEN

Fanda měl narozeniny. Dostal dárky, dort a po celém bytě se vznášely balónky. Narozeniny jsou tak báječný, kéž bych je mohl slavit každý den! říkal si, když večer usínal. Mít je tak každý den!

Přestože to bylo trochu bláznivé přání, představte si, že se mu splnilo. Druhý den ho maminka probudila slovy: „Dobré ráno, Fanoušku. Vstávej, máš narozeniny!“

„Cože? Vždyť jsem je měl včera,“ divil se Franta.

„No jasně, vždyť je máš přece každý den!“ řekla maminka.

„Jooo!“ zaradoval se Fanda a těšil se na druhý narozeninový den. Dostal další dort i dárky a tatínek mu přifoukl včerejší balónky héliem. V jednom z balíčků našel báječné auto na ovládání, a to přesto, že si už včera rozbalil obrovského plyšového tygra. Chtěl si nové autíčko vyzkoušet, ale když rozsvítil světlo v pokojíčku, byla tam shromážděná celá rodina.

PŘEKVAPENÍ!!!

Rozdali mu další kupu dárků, každý snědl kousek dortu, všichni si povídali, hladili Fandu po hlavě,

veselili se a smáli jako na správné narozeninové oslavě.

Navečer Fanda doufal, že až všichni odejdou, konečně si zaježdí s novým autem a půjde spát. Jenže teta pustila dětskou diskotéku a všichni mu začali tancovat po pokojíčku.

Ráno ho probudil hlasitý zpěv, a když se Franta zaposlouchal, slyšel svou rodinu, jak zpívá „Franta má narozeniny“. K snídani dostal zbytky včerejšího dortu, rozbalil si dárečky od mámy, táty a sestry. Do oběda telefonoval s babičkami a tetičkami, které mu přály štěstí a zdraví, „když už je, klouček, zase o den starší“.

Zničený dlouhými telefonáty prosil v kuchyni maminku, aby mu už nikdo nevolal, ale ona se tomu podivila a řekla: „Nebud' nevděčný, Fanoušku, prostě si na tebe vzpomněli, máš přece narozeniny!“

K obědu měl Franta svoje nejoblíbenější narozeninové jídlo, řízek a hranolky, třetí den za sebou. Asi už přestává být nejoblíbenější, uvažoval a měl pocit, že snad praskne. A taky doufám, že už dnes nebude žádný dort... Ale co by to bylo za narozeniny bez dortu: Fanda si musel kousek dát. Byl přece oslavenec.

Utěšoval se aspoň tím, že má tolik hraček. Vyplížil se do svého pokoje, aby si s nimi pohrál, jenže vtom zazněl zvonek u dveří.

„To jsou kamarádi!“ zvolala maminka. „Všichni si na tvoji počest vzali kostýmy, rychle se běž taky převléknout!“

Fanda trochu zoufale pozoroval, jak se jeho pokojík plní dětmi v kostýmech.

„Ty se máš, že máš zase narozeniny,“ řekly mu závistivě děti. Ale Fanda si jenom pomyslel, že mít je třetí den v kuse až tak senzační není, a smutně pokrčil rameny.

„Klidně si vezte nějaký hračky, já už si s nima stejně nestíhám hrát,“ vzdychl.

Pak se odplížil do kuchyně, kde bylo tolik nafukovacích balónků, že maminku hledal půl hodiny. Našel ji u trouby, právě dávala péct dort na další den.

„Mami, nemohl bych dětem říct, aby šly domů?“ zeptal se tiše.

„To je neslušný, Fanoušku,“ řekla přísně maminka a poslala ho, aby si s nimi šel hrát.

Večer Fanda ležel v posteli a vzpomínal, jak mívával narozeniny rád, když je slavíval jen jednou do roka. Jak se vždycky těšil na dort a na to, až na něm sfoukne svíčky a bude si něco přát. A vtom ho to napadlo!

„Už vím, jak všechno dát do pořádku!“ zajásal a běžel do kuchyně. Poprosil maminku, aby mohl sfouknout svíčky už dnes. Protože u toho si přece může něco přát...

Nazítří se Fanda probudil do úplně obyčejného dne a byl tím nejšťastnějším klukem na světě.

O JULII,
KTERÁ SI NIKDY
NEMUSELA
STŘÍHAT NEHTY

